

ŞERMIN YAŞAR

—
Türk
Edebiyatı
Öykü
—

GELİRKEN
EKMEK AL

1982 Berlin doğumlu olan Şermin Yaşar, Türk Dili ve Edebiyatı mezunudur. Yüksek lisansını yine edebiyat alanında yapmıştır. Uzun yıllar reklam ve medya sektöründe metin yazarlığı, reklam yazarlığı, kreatif direktörlük yapmış ve mesleğine devam ederken bir yandan da Oyuncu Anne isimli sosyal medya hesapları üzerinden çocuklarıyla oynadığı yaratıcı ve gelişimlerini destekleyici oyunları paylaşarak ülkenin dört bir yanındaki annelerle arkadaşlık ağı kurmuştur. *Başlarım Şimdi Anneliğe, Oyuncu Anne, Çok Hayal Kuran Çocuk, Oyun Takvimi, Kötü Alışkanlıklara İyi Öneriler, Dedemin Bakkalı, Dedemin Bakkalı Çıracak, Tilki Masalları, Cingo, Kuş Masalları, Abartma Tozu, Tarihi Hoşça Kal Lokantası* ve *Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu* isimli kitapların yazarı olan Şermin Yaşar 3 çocuk annesidir.

Gelirken Ekmek Al

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Tarihi Hoşça Kal Lokantası

Göçüp Gidenler Koleksiyoncusu

GELİRKEN EKMEK AL

Yazan: Şermin Yaşar

Editör: Handan Akdemir

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2019 / ISBN 978-605-09-6653-4

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Eray Ergün

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Őti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C GüneŐli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 ŐiŐli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gelirken Ekmek Al

Şermin Yaşar

İçindekiler

Gelirken Ekmek Al	11
Diğer Müjdatlar Gibi	24
Kız Kim?	34
Yine Muazzez	46
Bize Bi' Çay	53
Barıştık	68
Sıcacık	80
Olanlar Oldu	92
Topuğumuz	108
Çıkamaz Demeyin	119
Aşk Olsun	125
Babam Yüzünden	139
Tüh!	153
Armağanın Hediyesi	159
Tuzlu Fıstık	170
Nihat Ve Teselliperver Cemiyeti	174
Pekmez	180
Aklımda	189

Gelirken Ekmek Al

Ana rahmine düşüşümün tahminen ikinci ayında evden ayrılan babam, kapıyı çekişinin takriben on altıncı yılında eve geri gelecek...

On altı yıl önce kapıdan geçirdiği kocasını karşılayacak olmanın heyecanını annemin nasıl yaşayacağını hayal ettim bütün gece. Saçını açacak mıydı, ne giyecekti, düğünlere giderken yaptığı gibi belli belirsiz bir ruj sürecekti miydi dudaklarına, ellerine krem, saçına toka, ne bileyim, ne pişirecekti akşama, bilmiyorduk ki ne sevdiğini, ikisi aynı yatakta mı yatacaklardı, sevişebilirler miydi acaba, sarılabilirler miydi, uyandıığında annem babamı yanında yatarken görünce ne yapacaktı, adıyla mı seslenecekti, ne diyecekti, bir anahtar yaptıracaktık babama, dolapta yer açacaktık, ayakkabılıkta ayakkabıları olacaktı bundan sonra, sofrada bir yeri olacaktı, annem ve babam yan yana mı oturacaktı, karşılıklı mı, ikisi çarşıya, pazara gidecek miydi, eve erkekli misafir gelecek miydi, babamın bir arkadaşı var mıydı, biz öyle annem, babam, ben, üçümüz, bir aile gibi, yani herkes gibi, bizim dışımızdaki herkes gibi oturup televizyon izleyebilecek miydik mesela, annem ve babam sevişebilirlerse eğer, annem hamile kalır mıydı tekrar, aldırır mıydı bebeği, doğurur muydu, kavga ederler miydi acaba, geçinebilecekler miydi bilmiyorduk ki. Nasıl olacaktı bütün bunlar?

Sabah kalktığımda pencerenin önünde, bacaklarının arasına kısırdığı aynaya bakarak kaşlarını alırken gördüm annemi. Dün gece ağda da yapmıştı. Bu sahneyi daha önce de yaşamıştık. Kaç yıl öncesiydi? Evi yanık şeker kokusu sarmıştı, annem tahta kaşığın sapına ağda şekeri dolayıp vermişti elime. Bir kenarda tahta kaşığın sapını yalamıştım saatlerce. Tavada kalan şekeri elinde sündürüp ağdaya çevirmişti. Sonra bacaklarına yapıştırıp yapıştırıp çekmişti. Camı yandığı halde türkü söylüyordu annem. Akşama babam gelecekti. Küçüktüm, babamı şeker yiyerek beklemiştim. Babamı beklemek o gün için böyle tatlı ve türkölüydü, diğer günlerde acı ve hüzünlü. O gün gelememişti ama. Sonra annemin her şeker kaynatışında hep şeker yedim ve hep babamı bekledim. Hiçbirinde gelmedi. Büyüdüm ve artık annemin ağda şekerlerinden yemez oldum, ama babamı hep bekledim.

Annemi, babamın hapisane duvarlarına attığı çizikleri tek tek toplar gibi aldığı kaşlarıyla baş başa bıraktım. Rahatsız etmemek için odama geri döndüm. Kapının arkasındaki aynada kendimle karşılaşınca durdum. “Aynı babası” dedikleri babası gelecekti bu akşam. Peki ben ona ne diyecektim? Sarılabilecek miydim, dizine yatar mıydım, evden çıkarken izin mi alacaktım, filmlerdeki kız çocuklarının yaptığı gibi tıraşlı yanaklarından öpebilecek miydim, harçlık verir miydi bana, “Derslerin nasıl?” diye sorar mıydı, kızarmıyordu acaba, kavga eder miydik, küser miydik, televizyon izlerken yanına mı oturacaktım, şimdi bu evde üç kişi nasıl yaşayacaktık? Annem ve babamın karşılaşmalarımı hayal ederek geçirdiğim gecelerin asıl sebebi, kendi karşılaşmamızdan kaçışımı belli ki.

Ev telefonunun sesiyle kendime geldim, ben yetişene kadar annem, elinde aynası ve kızarmış kaşlarıyla açtı telefonu.

“Şahin, sen misin?” dedi.

Şahin... Neredeyse hiç görmediğim babam, annemin neredeyse hiç görmediği kocası. Olup bitenlere asla akıl sır erdirmemişim, üzerinde çok düşündüğüm, hikâyelerin boşluklarını kendi hayal dünyamla doldurduğum geçmiş toparlayıp anlatabilmem mümkün değil. Yıllardır muhatap olduğum “Baban nerede?” sorusuna, “işte”, “evde”, “memlekete gitti” gibi bir çırpıda verilebilecek cevaplar verebilmeyi çok isterdim. Babamın nerede olduğunu, nasıl bir bahtsız olduğunu kimseye izah edemedim. Kabul etmek gerekirse, masumiyetinden zaman zaman ben de çokça şüphe ettim. Kadere saygımız, tekrara göre değişiyor. Başımıza bir iş geldiğinde, bunu aksilik olarak kabul edebiliyor ve sineye çekiyoruz; bu aksilik ikinci kez geldiğinde, geldi mi üst üste gelir diyoruz, üçüncüsü tekrar ettiğinde her şey de senin başına geliyor diyerek rahatlıkla kanaat bildiriyoruz, sonraki tekrarlardaysa başına bu kadar çok şey geliyorsa, demek ki tüm bunları hak ediyor diyoruz. O bütün masumiyetiyle yaşamaya devam etse bile...

Annem çocukmuş daha evlendiklerinde. O yıllarda evlenen bütün anneler gibi, kırk dokuz kiloymuş, gelinliğin içinde kaybolmuş. Babam kendisi doğmadan önce ölen abisinin kimliğini taşıdığından biraz daha büyükmüş. Kimin aklına hizmetse, babası, yani dedem bir kamyon şoförünün yanına yardımcı şoför olarak vermiş babamı. Ne olduğunu, neden evlendiklerini, neden ayrıldıklarını, nasıl kavuşacaklarını bilmeden bir kamyonun içinde kavruk yüzlü bir çocuk Afganistan’a doğru yola çıkmış. Bu benim hikâyem tabii. Babamı görüyorum. Kamyonun muavin mahallinde oturuyor. Boyu daha bu kadar uzamamış, daha uzayacak, büyümesini tamamlayacak. Bir yaz sıcağında çıkıyorlar yola. Terleyip

gömleğini çıkartıyor, atlele kalıyor. Kolları bembeyaz. Dikiz aynasında bir cevşen sallanıyor. Radyoda bir türkü çalıyor. Babam camı açmış, bir kolunu uzatmış camdan, sigara içiyor, sigaranın dumanı gözüne giriyor. Yanındaki şoför, babama yolları anlatıyor. Sigara dumanından dolan gözlerini siliyor babam eliyle. Bu sahneyi böyle hayal ediyorum. Belki de babam sigara içmiyordur, hayatı boyunca da hiç içmemiştir, belki de kamyon şoförü babamı kamyonun kasasına, yüklerin arasına oturtmuştur, belki üzerinden gömleğini hiç çıkartmamıştır, belki yüzü kavruk bile değildir. Bilmiyorum ki. Nereden bileyim?

Afganistan'dan başka memleketlere gidecekmiş, nereler oralar bilmiyorum, annem karıştırıyor. Anlatırken zamanlar, mekânlar birbirine giriyor, onun da bildikleri kulaktan dolma şeyler. Bizim için babam bir hayal ürünü.

O yıllarda anneme mektuplar gönderiyor babam. Gördüğü yerleri, sıcağı, tozu, yorgunluğu anlatan kırık dökük kelimelerle, yazım hatalarıyla dolu, yalnız mektuplar. Annem onca yılın mektup dökümünü fasikül fasikül tarih sırasına göre saklamış. “Babam nasıl biri?” diye sormaya başladığımda, annem masal okur gibi mektuplarını çıkartır ve istediği yerden okurdu bana. “Babamın kaybolduğunu bir daha okusana anne” dediğimi hatırlıyorum. En çok o bölümü seviyordum, tekrar tekrar dinlemek istiyordum, hayalimdeki babamı bir kaybediyor bir buluyordum. Şimdi sorsan, desen ki, neyle büyüdün? Cevabım şu: Babamın yok oluşlarıyla...

Mektuplar bir yerde kesiliyor. İki yıllık bir boşluk var orada, annemin “Öldü mü, kaldı mı bilmiyoruz” dediği yıllar. Kimsenin başına gelmeyeceklerin, toplanıp toplanıp babamın başına gelişlerinin ilki o zaman başlıyor. Evden ayrılışı

nın üzerinden iki yıl geçmiş, büyümüş babam. Kamyonu tek kullanıyor artık. Ülkeler arasında gidip geliyor. Gecesi, gündüzü yok. Bizim için durmadan çalışıyor. Bir gece yarısı, ıssız bir yolda bir şeyin üzerinden geçiyor kamyonla. Sanki yola kendisinden önce geçen bir başka araç bir şey düşürmüş gibi, sanki sadece tek tekerlek için yapılmış bir tümsek gibi, sanki bir insan gibi... Ani bir frenle durduruyor kamyonu, kalbi yerinden çıkacak, üzerinde beyaz atleti var yine, kolları yanmış, kaslı, alnından boncuk boncuk terler akıyor, bildiği duaları okuyarak atlıyor kamyonu aşağıya, el fenerini de alıyor yanına; ezdiği şeyin yanına bir varıyor ki, bir Afgan erkek yatıyor yerde, nabzına bakıyor, yardım etmek istiyor, ölmüş ama yaşasın istiyor, uğraşılıyor, uğraşılıyor, uğraşırken kaçamıyor, yakalanıyor ve hapse giriyor orada, adamı nasıl ezdiğini bilmeden, adamın neden yerde yattığını bilmeden, derdini anlatamadan, kimseye ulaşmadan geçen iki yıl var orada. Babamı atletikle içeride hayal ediyorum. Belki de babam hiç korkmadan inmiştir kamyonu, belki hiç feneri yoktur, belki babam hiç dua da bilmiyordur, belki kaçmıştır adamı ezdikten sonra, başka bir yerde yakalanmıştır, hatta belki gündüzdür. Bilmiyorum ki, babamdan dinlemedim. Bütün bunlar “İki yıldır neredeydin?” sorusuna, babamın yaptığı bir paragrafta izahatın benim zihnimdeki tezahürü. Sonra günün birinde biri çıkıyor ve diyor ki “Şu tarihte biz üç kişiydik, birini öldürdük, yola atıp kaçtık, üstünden şu kadar zaman geçti, ben öldürmedim, aslında şu öldürdü, ben sadece gördüm, ama kaçmayalım diyemedim” falan, itiraf edip babamın suçsuzluğunu ispatlıyor. Bir cesedin üzerinden geçmiş yani babam, o öldürmemiş. Boş yere yatmış iki yıl, boş yere yiyip bitirmiş hapiste kendini ben bir cana kıydım diye. Belki de öyle dememiştir, baştan beri biliyordur kendi masumluğunu, kendine inanıyordur. Ama ne kadar inansa da yine de bir suçluluk hissi olur herhalde. İnsafsızın çekicidir ikna; o

vurur ve inancın küçük bir çivi gibi yamula yamula gömülür duvarın içine. Herkes sana suçlu olduğunu söylediğinde, sen kendi masumiyetine çok fazla direnemezsin. Günün birinde o çiviyi oradan çıkartsan da duvarda suçlanmış olmanın deliği kalır. Ne hissettiğini yazmamış mektuba, “Çıktım” demiş sadece. Olanları anlatmış.

Çıkmış ama yeniden girmiş. Keşke hiç çıkmasaymış dedikimiz, hapishaneden çıkma, kalacak yer ve ülkeye dönecek yol arama, beş parasız kalma, birinin saldırısına uğrama, üzerindeki her şeyi ve tek varlığı olan pasaportunu çaldırma, pasaportsuzluktan tekrar hapse girme, yazışmalar, yollarda kaybolan evraklar, yanlış anlaşılımlar ve türlü çeşit badireler neticesinde nihayetinde sınır dışı edilinceye kadar geçen iki yıl dört ay var bir mektupta.

O arada olanları bilmiyoruz. Ama sınır dışı ediliyor. Geliyor yani. Haberini alıyoruz, annem ağda kaynatıyor... Bir ülkeden sınır dışı edildiğine ölesiye seviniyor babam. Dünyanın bütün ülkelerinin kapılarında “Kapımız herkese açık, sadece Şahin giremez” yazsalar, umuru olmaz bundan sonra. O geri geliyor, memleketine, altı buçuk yıldır görmediği karısına, hiç görmediği çocuğuna, evine geliyor. Nasıl bir heyecandır kim bilir. Ben olsam heyecanlanırdım. İçim içime sığmaz, ayaklarım kanatlanır, ayakları kanatlı yeni bir mitolojik varlığa dönüşürüm. Babam da öyle gelmiştir herhalde, bilmiyorum ki. Bildiğimiz, bir sonraki mektupta yazan “Size kavuşacağım diye sevinirken, gümrükte asker kaçagısın diye tutular kolumdan beni, askere götürdüler, yine geledim eve” cümlesi. Ayakları kanatlı varlığın tüylerini tek tek koparttığını hayal ediyorum orada.

Annemin, babaannemin, amcamların konuşmaları var ha-

fızamda. Sayılı gün çabuk geçer, en azından burda, gider biz görürüz, yeri belli, askerlik nedir ki deyişleri... Evden çıkışımız... Hayatımda ilk kez otobüse binişim... Babama giden yolda mide bulantısıyla geçen saatler, durmadan tuvaletimin gelişi, ama asla yapamamam. Askeriyenin bahçesinde bize doğru gelen yeşil elbiseli adam... Anneme ve bana dokunmuyor oluşu... Annemin arkasına saklanmam ve eteğin arkasından hiç çıkmadan geçirdiğim dakikalar... Sonra birdenbire başlayan ağlamam... Ve annemle hiç konuşmadan geri dönerken annemin beni başımdan öpüp “Yine gideriz” deyişi...

Yine gidemedik. Yinelik paramız yoktu. Annem başkalarının evlerini temizlemeye gidiyordu. Bazen yanında gidiyordum, bazen evde kalıyordum. Bazen bana bakmak için köyden babaannem geliyor, günlerce bizde kalıyordu, annem o günlerde her zamankinden daha mutsuz oluyordu. Annem, babamı yeniden görmemiz için para biriktiriyordu. Paramız olduğunda, çok kıştı. “Bu karda kışta, yolda çocukla sefil olmayayım” dedi annem. Artık yeri belli olan babamla daha rahat mektuplaşabiliyorlardı. Ordaki mektupların tarihleri on beş günde bir devam ediyor. Ama bir gün zarfın gönderen yerinde babamın askeri birliğinin değil, cezaevinin adresi yazıyor.

Askerde herkesten büyük babam... Atletinin üstüne künyesinin düştüğü, ranzasında sırtını duvara yaslayıp anneme mektup yazdığı bir gece, birinin yatağından bir çıktığını, bir girdiğini, sonra tekrar çıktığını, huzursuz huzursuz dolandığını görüyor. “Bir derdin mi var kardeşlik?” diyor oğlana. Babam herkese “kardeşlik” diyor hayalimde. Belki hiç demiyor. Bilmiyorum. Ama desin, babam herkesin kardeşi olsun, herkes babamın kardeşi olsun, herkes sevsin onu, o herkesi sevsin istiyorum. Oğlan derdini anlatıyor babama, babam kendini... Babamın bir derdi yok, o baştan ayağa bir dert za-

ten. Sevdiği kızı başkasına vermişler oğlanın, çok canı yanmış. Kızdan bahsediyor, onsuz yaşayamayacağından... “Hazır silahım da var elimde, çekip öldüresim geliyor herkesi, kendimi de” diyor. Ağlıyor oğlan, babam onu teselli ediyor. “Bak kardeşlik, ben neler çektim” diyor, benden ayrı geçirdiği günlerini anlatıyor. “Bir görersen” diyor, “öyle tatlı bir kız çocuğu ki, hep annesinin arkasında duruyor, çekingen, ama çok güzel” diyor. “Yeniden seversin” diyor, “senin de benim gibi bir kızın olur” diyor. İkna olmuyor oğlan. “İzne gideceğim, önce kızı, sonra nişanlısını vururum, en son babasını da vururum” diyor. Babam da, “Ömrün hapislerde geçer, sen biliyor musun hapislik nasıl bir şey? O kadar yıl hapiste yatacağına, çek kendini vur daha iyi” diyor oğlana. Yanlarındaki arkadaşları dinliyorlar bu konuşmayı. Herkes bir şeyler söylüyor oğlana. Babam hapisteki günlerini anlatıyor, masal gibi geliyor koğuştaki askerlere. Sonra battaniyesini üstüne çekip uyuyor babam. Bütün gece rüyasında oğlanın kızı vurduğunu görüyor. Belki de rüya falan görmemiştir. Belki benden de bahsetmemiştir hiç, annesinin arkasına saklanıyor, çekingen, tatlı falan dememiştir. Keşke dese ama belki dememiştir. Ama “Ömrün hapislerde geçer, sen biliyor musun hapislik nasıl bir şey? O kadar yıl hapiste yatacağına, çek kendini vur daha iyi” demiş, bunu kesin demiş. Tutanaklarda yazıyor. Oğlan o gece vuruyor kendini. Vakti zamanının TCK’sınının 454. mü ne öyle bir maddesi gereği işte birini intihara ikna ve buna yardım eden kimsenin münteherin vefatı vuku bulduğu halde üç seneden on seneye ağır ceza hapsine falan filan derken Şahin Songören’in üç yıl altı ay hapsine...

Annemin bağıra bağıra ağladığını hatırlıyorum. Saçlarını yoldu, yüzünü çizdi tırnaklarıyla. Bir köşede annemin ağlamasının bitmesini bekledim, ağlarken uyuyakaldı. Ben uyumadım. Ne olduğunu anlamamıştım ama galiba babam as-

kerde birini öldürmüştü, bundan sonra sokağa çıkmayacaktım. Annem babamın o oğlanı öldürdüğüne inandı. Babaannemle kavga ettiler. “Benim suçum neydi, bu adamla evlendim” dedi. “Başımıza gelmeyen kalmadı” dedi. “Koca yüzü mü gördüm ben?” dedi. “Allah belanı versin Şahin” dedi. Babaannem annemin her cümlesine karşılık olarak, “Benim oğlum masumdur” dedi. Babamın masumiyetine, bir tek o inandı o günlerde. Anneler evlatlarının masumiyetini bir nişan gibi gözlerinin içinde taşıyorlar her zaman, bunu kaybederlerse eğer başka hiçbir şey göremeyecek kadar karanlık bir suçluluk duygusuna gömülüp kalacaklarını sanıyorlar. Babaannem, oğluna duyduğu inancın içine babamın masumiyetini bir bebeği kundaklar gibi sardı ve gitti. Bir daha bana bakmak için gelmedi.

Babam içerideyken dava iki yıl sekiz ay sürdü. Olay tanıklarının hepsi terhis olduğu için tanık bulamadılar, buldukları gelmedi, gelenlerince tanıklığı yeterli gelmedi. İyi avukatlara ihtiyaç vardı belki de, öyle bir imkânımız yoktu. Babam bir mahkûm gibi değil, bir demirbaş gibi durdu içerde. Günün birinde intihar eden oğlanın sevgilisinin, oğlanın kendisine yazdığı ve kızın herkesten sakladığı, “Seni başkasına verirlerse kendimi de, seni de, o herifi de, babanı da öldürürüm” yazan mektupları, oğlanın babasına vermesiyle; oğlanın zaten intihar edeceği, babamın olayda bir dahlinin olmadığı ispatlandı ve babam beraat etti. Yani edecekti. Keşke etseydi. Hapishanede çıkan kavgaya bulaşmasaydı yani, bu kez kesin beraat edecekti.

Annem babamı yok yere suçlamanın, ona inanmamanın ve iki yıl sekiz ay beddua okumasının ağırlığı ve babamın beraat etmesinin sevinci arasında gidip gelirken; gazetelerden öğrendik ki, hapishanede bir kavga çıkıyor, babam ola-

yın içinde değil aslında, ama herkes giriyor kavgaya. Herkes yalnız, herkes öfkeli, hepsi kendince masum, hepsi devletçe suçlu, alayının canı burnunda... Babam o arbedede sehpanın ayağını kırıyor, sopa yapıyor kendine, derdi kendini korumak aslında, ama sehpanın ayağında çivi var, üstüne yürüyen adamda da koca bir şah damarı, sopayı savurunca, çivi adamın şah damarına... Kan tutuyor bence babamı, küçükken yanında tavuk kesmişler bir gün, babam küçücük bir oğlanmış, atletiyile bahçede dolaşiyor, ayakları çıplak, bir tavuğun peşinde koşuyor, oyun arkadaşı olmuş onunla, tavuğu yakalıyor babaannem, koparıveriyor başını hayvanın, küçücük babam çılgık çılgığa kaçıyor içeriye... Belki de öyle olmamıştır, hiç öyle bir çocuk değildir babam, bilmiyorum ki. Ama adamın boynundan fıskıran kanları görünce çok fena oluyor. Onu biliyorum. “Elim ayağım kesildi” demiş mektupta. Başlı dönüyor babamın kandan, kendini tutmaya çalışan gardiyanın üstüne yığılıyor ama karşıdan bakınca alenen gardiyanı yere yıkmış gibi görünüyor. Ölmüyor adam, günlerce yoğun bakımda kalıyor ama kurtuluyor. Gardiyan yerden kalkıyor. Sehpanın ayağını da geri çakıyorlar, her şey eskisi gibi oluyor aslında. Kavgadan bir saat önceki sakinliğe, sessizliğe dönüyor her şey. Bütün aynılıklara, bir ilave ekleniyor sadece. Mahkûm Şahin Songören’in adam öldürmeye teşebbüsten, görevli memura mukavemet, darp ve yaralamadan ve kamu malına kasten zarar verme suçundan 20 küsur sene tekrar hapsine... Babam diyor herhalde ben artık hayatıma burada devam edeceğim. Demirbaş gibi hissediyor babam kendini. Tuvalet maşrapası gibi bir şey babam bu hayatta. İçi tertemiz ama dışı pislikten kurtulamıyor. Tam boşaldım dediği sırada biri geliyor yeniden dolduruyor. Bir haber geliyor, bir el tutuyor maşrapayı kulağından; bu intihar vakasında pisi pisi yattığı günleri boşaltıyor, bir el geliyor iyi halden indirim veriyor, falan derken yatırı düşüyor cezanın ama düş-

se ne. Babamın artık bir gün daha yatmaya tahammülü yok. Bir zamanlar mavi olan, sonraları boka batan maşrapam, yani babam; artık umudu iyiden iyiye kesince annemi çağırmiş hapishaneye, “Boşanalım” demiş. “Gençliğin gitti benim yüzümden. Ben bir şey yapmadım, kendimi korudum, adam ölmedi zaten, kimseyi öldürmedim, ama ölseydi de, ben öldürdüm diyemezdim, evladımın üzerine yemin ederim ki, kimseyi öldürmedim, ister inan, ister inanma masumum ben” demiş. Boşanmayı düşündü mü annem bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadı. Yalnız bir gün komşumuzla konuşurken “Boşansam ne yapacağım, derdimiz başımızı aşmış, benim işe gitmediğim gün açız, kim ne yapsın beni yanımda kızla” dediğini duydum. Ben olmasaydım belki boşanırdı annem, belki daha o ilk iki yılda yeni bir yol çizerdi kendine ama, vardım. Ve babam benim üzerime yemin ediyordu ki, masumdu.

Altı yıl dört ayın sonunda babam hapishaneden çıktı. İlk kez Allah yüzümüze baktı ve babam dördüncü yılda bize iki saat mesafedeki bir başka şehrin hapishanesine gönderildi. Mesafe azaldı. Annem babamı görmeye gitti sık sık, ben gitmedim. Cezasını tamamladığında karşılamaya da gitmedim, ağladım evde... Babaannem, annem, amcam birlikte gittiler, ben evde kaldım ve akşama kadar kulaklıkla müzik dinledim. Babam da umurumda değildi, annem de. Sanıyordum ki, akşam babamla annem kol kola girip eve gelecekler ve bilmiyordum ki ne yapacağız... Annem de öyle sanıyordu. Evi temizlemişti. Ağda yapmıştı. Kaşlarını almıştı. Fırında köfte patates yapmıştı, ama fırına sürmemişti. Dolapta çiğ çiğ bekliyordu tepsi, eve gelince pişirecekti. Onlar gidince karnım acıktı, dolabın kapağını açınca yemeğin pişmediğini gördüm. Babam yüzünden yemek pişmemişti. Her şey onun yüzünden çiğdi hayatımızda. Pişirip yiyeyim diye düşündüm. Sonra ilk kez annemin bu kadar çok yemek yaptığını fark et-

tim. Büyük tepsiye dizmiş patatesleri. Bir patates, bir köfte, bir patates, bir köfte, bir patates, bir köfte. Hayatımızda hiçbir şey bu kadar düzenli olmamıştı. Bu yemeği annem aynı malzemelerle başka türlü pişiriyordu bize. Patatesleri öylesine doğruyor, içine kıyma atıyordu. Patates yemeğine dönüşüyordu malzemeler. Hayatımız gibi... Karmakarışık. Demek babam gelince düzelecekti her şey. Patates ve köfte bile düzelmmişti, her şey düzelecekti... Yemeği pişirmedim. Ekmeğin arasına peynir koyup yedim.

Ama annem tek başına geldi eve. Yine ağladı. Babamın geleceğini hayal ederken bir detayı atlamıştık. Kendisi askerliğini bitirmeden hapse girdiği için, daha gidip askerliğini tamamlayacaktı. O yemeği yemedik. Annemin içinden pişirmek gelmedi, pişirse de yiyemezdik. Günlerce durdu dolapta, patatesler morarınca attı annem çöpe. Dün akşam elinde poşetlerle geldi eve. Market alışverişi yapmış. Bir kilo kıyma almış. “Böleyim mi kıymayı?” diye sordum. “Yarına köfte patates yaparım, koyma dolaba” dedi. Bir kilo kıymadan yemek yapmak, sabah tavaya dört beş yumurta kırmak, üst komşumuz Hacer Teyze gibi kocasından bahsederken “Çok yiyor ay, sofraya otursam beni bile yiyecek, öyle bir yemek” deyip şuh kahkahalar atmak istiyordu belki annem. Kocasının dağınıklığından, çoraplarını çıkarttığı yere atmasından, banyo yapınca her yeri ıslatmasından, bir gün bile bir işin ucundan tutmamasından, sürekli annesinin tarafını tutmasından, üç çeşit yemek olmadan sofraya oturmamasından, geceleri hep horlamasından falan şikâyet etmek istiyordu belki. Ya da ne bileyim “Elinden her iş gelir Şahin’in, biz hiç tamirci çağırmayız, Şahin her şeyi halleder, geçen gün çamaşır makinesi bozulmuş komşunun, tamirciler yapamamış, Şahin’i çağırdılar da yapıverdi, hiç eli boş gelmez eve, hep dolu gelir, çok çok alır her şeyi, ‘Yenir hanım, fazlanın ziyanı olmaz’ der, perde-

leri hep Şahin asar bizim evde, ben uzanmam, çok yardımcıdır Allah için” demek istiyordu. Kocasından bahsetmek istiyordu, öyle ya da böyle. Ama yoktu kocası, vardı ama hiç olmamıştı. Başkaları kocasının müsrifliğinden ya da eli sıkılığından, becerikliliğinden ya da işe yaramazlığından, anacılığından yahut hanımcılığından bahsederken annem hep önüne bakıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse kocasını hiç tanı-mıyordu.

On altı yıl önce başlayan ayrılıkları bugün sona eriyordu. Şaşırtıcı bir şekilde askerliğini bu sefer olaysız tamamlamıştı babam. Herhangi bir vukuata karışmamıştı. Eğer yolda gelirken kimsenin ölümüne sebebiyet vermez, kimseyi yaralamaz, kaybolmaz ve herhangi bir yüz kızartıcı suç işlemezse bugün gelecekti. Karşılama gitmemizi istememiş. “Evin adresini biliyorum, kendim geleceğim” demiş. Annemin telefonda şimdi “Şahin, sen misin?” derken duyduğu korkuyu, kaygıyı, karşı taraftan “Ben yine gelemiyorum” cümlesini duyabilecek olmanın gerginliğini bu dünyada bir tek o anlayabilirdi. Ev telefonunun üzerindeki dantelle oynarken annem, bir anda yüzüne ağız dolusu bir gülümseme yayıldı. Belki de on altı yıl boyunca hayalini kurduğu cümle, bir kelebeğin kanat çırpışı gibi uçu annemin dudaklarından...

“Şahiiiiin... Gelirken ekmek al...”

Şahin... Neredeyse hiç görmediğim babam, annemin neredeyse hiç görmediği kocası.

Yıllardır muhatap olduğum "Baban nerede?" sorusuna, "işte", "evde", "memlekete gitti" gibi bir çırpıda verilebilecek cevaplar verebilmeyi çok isterdim. Babamın nerede olduğunu, nasıl bir bahtsız olduğunu kimseye izah edemedim. Kabul etmek gerekirse, masumiyetinden zaman zaman ben de çokça şüphe ettim. Kadere saygımız, tekrara göre değişiyor. Başımıza bir iş geldiğinde, bunu aksilik olarak kabul edebiliyor ve sineye çekiyoruz; bu aksilik ikinci kez geldiğinde, geldi mi üst üste gelir diyoruz, üçüncüsü tekrar ettiğinde her şey de senin başına geliyor diyerek rahatlıkla kanaat bildiriyoruz, sonraki tekraradaysa başına bu kadar çok şey geliyorsa, demek ki tüm bunları hak ediyor diyoruz. O bütün masumiyetiyle yaşamaya devam etse bile...

İçimizde bir yerden konuşuyor Şermin Yaşar... Bu coğrafyanın en derin kederlerini en "bizlik" hayat acemilikleriyle harmanlıyor... İncinmişliklerimizi gülünesi aşklarımızla iyileştiriyor. Gerçek edebiyatın "insanın ruhuna" inen bir merdiven olduğunu her öyküsünde hatırlatarak.

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 27

Özellikler

ISBN 978-605-09-6653-4

9 786050 966534

Doğan
Kitap